

net og boligministeren, bortset fra de tilfælde, som udtrykkeligt nævnes i forslaget § 98, stk. 2, nr. 10 og 11.

Det vil efter forslaget ikke være muligt for boligministeren eller Finanstilsynet at videregive konkrete, fortrolige oplysninger vedrørende bestemte realkreditinstitutters forhold til Folketingets stående udvalg, herunder Boligudvalget, som det ellers er praksis i forbindelse med besvarelsen af spørgsmål fra udvalgene under almindelig del eller i forbindelse med lovændringer.«

3. Lovgivningens almindelige regler om tavshedspligt er ikke til hinder for, at en minister af egen drift, eller f.eks. fordi et folketingsudvalg anmoder om det, videregiver fortrolige oplysninger til folketingsudvalget, når oplysningerne efter ministerens skøn må antages at være af betydning for udvalgets behandling af en sag. Sådan videregivelse bør ske med fremhævelse af oplysningernes fortrolige karakter.

Muligheden for at videregive fortrolige oplysninger til et folketingsudvalg gælder i almindelighed også, selv om oplysningerne er omfattet af særlige tavshedspligtsbestemmelser.

Videregivelse vil imidlertid i princippet være udelukket, hvis tavshedspligtsbestemmelsen efter sit indhold på baggrund af klare motivudtalelser eller lignende giver sikre holdepunkter for, at også Folketinget skal være afskåret fra at modtage fortrolige oplysninger. Et eksempel herpå er bank- og sparekasselovens § 50 b.

Bestemmelsen i bank- og sparekasselovens § 50 b indebærer således en begrænsning i forhold til den almindelige adgang til at videregive fortrolige oplysninger til folketingsudvalg. Industriministeren vil således ikke i almindelighed kunne videregive oplysningerne, som ministeren eller Finanstilsynet er blevet bekendt med gennem tilsynsvirksomheden, om bestemte realkre-

ditinstitutters drifts- og forretningshemmeligheder eller i øvrigt om det enkelte instituts økonomiske forhold.

Bestemmelsen kan dog ikke antages at indeholde et absolut forbud mod videregivelse af sådanne oplysninger til et folketingsudvalg. Er der tale om oplysninger, der er offentligt tilgængelige, f.eks. fordi et pengeinstitut selv har stillet disse til rådighed for pressen eller andre, eller fremgår oplysninger af indleverede og offentliggjorte regnskaber eller andre på tilsvarende måde offentliggjorte oplysninger, vil en minister ikke være afskåret fra at give oplysningerne til Folketinget. Oplysningerne kan i den forbindelse ikke anses for fortrolige. Det samme må formentlig antages at gælde, hvis et pengeinstitut har givet sit samtykke hertil.

Efter bestemmelsen i § 50 b, stk. 1, gælder tavshedspligten »under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e«. Efter straffelovens § 152 e omfatter bestemmelserne i straffelovens §§ 152-152 d ikke tilfælde, hvor den pågældende er forpligtet til at videregive oplysningen eller handler i berettiget varetagelse af åbenbar almeninteresse eller af eget eller andres tarv. Det må bl.a. på den baggrund antages, at der vil kunne forekomme ganske særlige tilfælde, hvor en ministers videregivelse af fortrolige oplysninger vedrørende et nærmere angivet pengeinstitut til et folketingsudvalg ikke vil være retsstridig og videregivelsen således vil være lovlig.

4. Hvad angår spørgsmålets anden del, kan det oplyses, at Justitsministeriet ikke har bemærkninger til industriministerens besvarelse af 23. september 1993 af spørgsmål S 1454 vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt de meddelte oplysninger om Himmerlandsbanken er omfattet af undtagelsesbestemmelsen i § 50 b, stk. 2.

Kopi af besvarelsen vedlægges.